

Livet i sig selv er værdigt

Interview med Mikkel Wold, sognepræst i Marmorkirken. Medlem af Etisk Råd siden 2023.

Hvordan vil du beskrive dit menneskesyn?

Det er formet af det teologiske, altså at mennesket er skabt i Guds billede. Tidligere op igennem middelalderen har man formuleret det sådan, at mennesket er skabt med en længsel efter Gud. I dag ville jeg formulere det sådan, at mennesket har en længsel efter noget, der giver livet mening. Jeg tror det gælder ethvert menneske, at vi frustreres eller fortvivler, hvis vi ikke oplever tilværelsen som meningsfyldt. Og samtidigt mener jeg ikke, at der er noget, der hedder det uværdige liv. Ethvert liv er skabt til samvær med Gud og alt liv har værdighed. Man kan leve et sorgfuldt liv eller et liv, hvor man ikke lever i menneskelig værdighed, men livet i sig selv er værdigt.

Som mennesker er vi med til at administrere Guds skaberværk, men vi er ikke eneherkere over det. Det er kun Gud. Det står i modsætning til forestillingen om det autonome menneske, som fylder meget i vores samfund. Altså, at vi selv må bestemme, hvad vi gør med vores liv. Det mener jeg ikke, at man bare kan sige. For mennesket er jo et socialt væsen. Vi har brug for hinanden, og vi skal være i en gruppe, i en flok. Og *derfor* kan man ikke bare gøre, hvad man vil. Selvfølgelig er der en selvbestemmelse, men når mennesket f.eks. vil tage sig af dage, mener jeg, man overskrider en farlig grænse.

Mener du, at der er en specifik kristen etik?

Det er et svært spørgsmål, for der er masser af fremstillinger af den kristne etik. Jeg tror snarere, man kan sige, at der er en etik, der *udspringer* af kristendommen. Men den er ofte mere almenmenneskelig end specifikt kristen. Det er en etik, som mange religioner kan have til fælles. Man kan måske tale om specifikke spørgsmål, hvor det kristne menneskesyn spiller ind, fx i spørgsmålet om, hvornår livet begynder og skal afsluttes. I kristendommen som religion er der fx ikke noget, der hedder hellig krig. Der er intet, der retfærdiggør at slå ihjel.

Hvornår mener du, at livet begynder?

Det begynder officielt ved undfangelsen, men den er så spæd. Kan man påstå, at der er noget, man slet ikke må rode med i det øjeblik, hvor cellerne er mødtes? Det vil nogen sige, og det mener jeg principielt er rigtigt. Men vi har en historie, hvor kvinder – før aborten blev fri – udsatte deres eget liv for fare ved at få foretaget illegale aborter med strikkepinde hjemme på køkkenbordet osv., og derfor var det fornuftigt at indføre den fri abort.

Går du ind for fri abort?

Ja, men kun for at tackle problemet med illegale aborter, jf. historikken med de farlige illegale aborter. Jeg har ikke noget afgørende etisk problem med en abort op til 12. uge. Men efter 12. uge vil jeg have det anderledes problematisk med det. Men grænsen er jo kunstigt sat og ikke nem.

Hvor mener du abortgrænsen bør være?

Ved 12. uge, absolut ikke mere. Der var overraskende mange af lægerne i Etisk Råd, der var enige i dette synspunkt.

Hvad er argumenterne for at beholde den nuværende grænse?

Jeg synes det er svært at sige enten-eller, for der er altid gråzoner eller tilfælde, hvor noget særligt er på spil. Men fx synes jeg, at uge 18 er for sent i forhold til det såkaldte levedygtighedskriterium, som er uge 22. Der skal være et spænd mellem abortgrænsen, og hvornår man indlægger for tidligt fødte børn og redder dem på neonatalafdelingen. Grænserne må ikke være for tæt på hinanden. Fosterdiagnostikken udvikler sig hele tiden, så vi bevæger os hen imod, at undersøgelserne kan laves tidligere, end de kan nu. Forskning viser, at mange forældre fortryder senaborter (aborter foretaget efter uge 12) resten af livet. Men jeg er opmærksom på, at man ikke har undersøgt alle tilfælde, og at det for nogen også vil være den rigtige beslutning.

Interviewet er udarbejdet af Folkekirkens Skoletjeneste i Gladsaxe-Herlev, Hillerød-Allerød og Gentofte i 2023.